

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
RENDEZVOUS

Copyright © 1991 by Jayne A. Krentz
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-541-9

AMANDA KVIK

Prandevu

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

VREDNIM UREDNICIMA

*Kolinu O'Šeju, koji je rizikovao
objavivši prve knjige Amande Kvik*

I

*Rebeki Kabaci, koja rukopise uređuje
sa razumevanjem i naklonošću.*

HVALA.

Prolog

Rat se završio.

Muškarac, nekad poznat kao Nemeza, stajao je pored prozora svoje radne sobe i slušao buku s ulice. Ceo London je slavio konačni poraz Napoleona kod Vaterloa kako to samo Londonci znaju. Vatom, muzika i vika hiljade ushićenih ljudi ispunjavali su grad.

Rat se završio, ali što se njega tiče, još nije gotovo. Sada mu se činilo da nikad i neće biti gotovo, barem ne tako da on bude zadovoljan. Identitet izdajnika koji je sebe nazivao Paukom još uvek je nepoznat. Poslednji deo zagonetke ostao je nerazrešen. Nije bilo pravde za one koji su umrli od Paukove ruke.

Što se Nemeze tiče, znao je da je vreme da nastavi sa životom. Očekuju ga mnoge dužnosti i odgovornosti, a među njima i pitanje pronalaženja odgovarajuće neveste. Tom zadatku prići će kao i svemu ostalom, s logikom i intelektualnom preciznošću. Napraviće spisak kandidatkinja i izabraće jednu s liste.

Tačno je znao šta želi od žene. Zbog njegovog imena i titule, to mora biti čestita žena. Radi njegove duše, to mora biti žena kojoj će moći da veruje, žena koja razume smisao odanosti.

Nemeza je predugo živeo u senkama. Spoznao je pravu vrednost poverenja i odanosti i znao je da su od neprocenjive vrednosti.

Amanda Kvik

Slušao je buku s ulica. *Gotovo je*. Niko nije bio zahvalniji zbog završetka zastrašujućih ratnih razaranja od čoveka poznatog kao Nemeza.

Mada će jednim delom uvek žaliti što nije bilo poslednjeg randevua s prokletim izdajnikom pod imenom Pauk.

7.

Nije se čuo nikakav zvuk kad su se otvorila vrata biblioteke, ali je lagana promaja izazvala treperenje plamena sveće. Dok je čučala u senkama na kraju dugačke prostorije, Ogasta Balindžer se ukočila uvlačeći ukosnicu u bravu pisaćeg stola njenog domaćina.

Zaprepašćeno je zurila u jedinu sveću koju je ponela sa sobom, klečeći u izdajničkom položaju iza masivnog stola od hrastovine. Plamen je još jednom zatreperio kad su se vrata bešumno zatvorila. Obuzeta sve većom strepnjom, provirila je preko ivice stola i zagledala se prema drugom delu zamračene prostorije.

Muškarac koji je ušao u biblioteku tiho je stajao u mračnim senkama blizu vrata. Bio je visok, a činilo se da na sebi ima crni kućni ogrtač. Nije mogla u polutami da mu vidi lice. Uprkos tome, dok je tamo čučala i zadržavala dah, Ogasta je bila svesna dubokog osećaja uznemirenosti.

Samo jedan čovek je tako delovao na njena osećanja. Nije morala jasno da ga vidi da bi pogodila ko stoji u senkama, poput zveri grabljivice. Bila je gotovo sigurna da je to Grejston.

Međutim, nije podigao uzbunu, zbog čega joj je umnogome laknulo. Bilo je neobično kako je delovao ležerno u tami, kao da je to njegovo prirodno okruženje. Pala joj je na pamet optimistična pomisao da možda nije primetio ništa neobično. Možda je samo

sišao da potraži neku knjigu, pretpostavivši da je neko ko je došao pre njega nemarno zaboravio upaljenu sveću.

Na trenutak se čak usudila da se ponada da nije primetio kako nespokojno pilji u njega preko ivice stola. Možda je nije video na drugoj strani velike prostorije. Ako bude veoma oprezna, još uvek bi iz ove situacije mogla da se izvuče netaknutog ugleda. Sagnula je glavu iza ivice izrezbarene hrastovine.

Nije čula korake po debelom persijskom tepihu, ali je trenutak kasnije začula njegov glas na samo metar ili dva od sebe.

„Dobro veče, gospođice Balindžer. Verujem da ste našli nešto veoma poučno za čitanje tamo dole, iza Enfilidovog stola? Ali, sigurno je svetlost na tom mestu prilično slaba.“

Ogasta je odmah prepoznala zastrašujuće smireni muški glas bez emocija i u sebi je zastenjala jer je njena najgora bojazan potvrđena. To jeste Grejston.

Baš ju je terao maler da je od svih gostiju koji ovog vikenda borave u kući lorda Enfilda na delu zatekne dobar prijatelj njenog strica. Hari Fleming, grof od Grejstona, sigurno je jedini čovek u kući koji ne bi poverovao u njena pažljivo pripremljena rečita objašnjenja.

Ogasta se u Grejstonovoj blizini osećala nelagodno i nesigurno iz nekoliko razloga, a jedan od njih je uznemiravajući način na koji ju je gledao pravo u oči, kao da će joj zaviriti u samu dušu i otkriti istinu. Drugi razlog bila je činjenica da je čovek previše pametan.

Mahnito je počela da razmišlja o raznim pričama koje je planirala da upotrebi baš u ovakvom slučaju. To bi morala da bude veoma promišljena priča. Grejston nije budala. Ozbiljno dostojanstven, hladno korektan i katkad prilično pompezan, barem što se nje tiče, ali nije budala.

Ogasta je zaključila da nema drugog izbora izuzev da se drskošću izvuče iz neprijatne situacije. Prisilila je sebe da se vedro osmehne kad je podigla glavu i odglumila iznenađenje.

„O, dobro veče, milorde. Nisam očekivala da ću u ovo doba nekoga sresti u biblioteci. Samo sam tražila ukosnicu. Čini mi se da mi je jedna ispala.“

„Čini se da se jedna nalazi u bravi stola.“

Poskočivši na noge, uspjela je još jednom da odglumi iznenađenje. „Nebesa. Zaista. Kako neobično mesto za ukosnicu.“ Prsti su joj drhtali dok je naglim pokretom vadila ukosnicu iz brave i spuštala je u džep kućne haljine. „Sišla sam ovde da potražim nešto za čitanje jer nisam mogla da zaspim, a zatim sam izgubila ukosnicu.“

Grejston je ozbiljno posmatrao njeno nasmešeno lice na slaboj svetlosti plamena sveće. „Čudi me da niste mogli da zaspate, gospođice Balindžer. Danas ste se zaista mnogo kretali po svežem vazduhu. Verujem da ste učestvovali u takmičenju iz streličarstva organizovanom za dame, a zatim ste krenuli u dugu šetnju do starih rimskih ruševina i na piknik. Sve to završeno je plesom i kartanjem uveče. Čovek bi pomislio da ćete biti sasvim iscrpljeni.“

„Da, pa, pretpostavljam da je krivo nepoznato okruženje. Znate kako je, milorde, kad čovek spava u nepoznatom krevetu.“

Njegove hladne sive oči, koje su Ogastu uvek podsećale na ledeno zimsko more, slabašno su zasijale. „Kako zanimljiva opaska. Da li spavate u mnogo nepoznatih kreveta, gospođice Balindžer?“

Ogasta je zurila u njega jer nije znala kako bi trebalo da shvati pitanje. Namah je bila gotovo sklona da poveruje da Grejstonova pristojna primedba sadrži namernu seksualnu aluziju. Ali, brzo je zaključila da to nije moguće. To je ipak *Grejston*. U prisustvu jedne dame nikad ne bi uradio ili rekao nešto u čemu bi se naslućivao tračak nepristojnosti. Naravno, možda nju ne smatra damom, obeshrabreno je podsetila sebe.

„Ne, milorde, nemam mnogo prilika za putovanja, te tako nisam navikla na često menjanje kreveta. A sada, ako ćete me izviniti, najbolje je da se vratim gore. Moja bi rođaka mogla da se probudi i primeti da me nema. Zabrinula bi se.“

„Ah, da. Ljupka Klaudija. Zaista ne bismo želeli da se Anđeo zabrine za svoju neobuzdanu rođaku, zar ne?“

Ogasta se trgnu. Očigledno je pala prilično nisko u grofovima očima. Grejston je po svemu sudeći stekao utisak da je ona drska devojka koja ne zna da se ponaša. Može jedino da se nada da neće pomisliti i da je kradljivica.

„Ne, milorde, ne bih želela da zabrinem Klaudiju. Laku noć, gospodine.“ Pokušala je da ga zaobiđe visoko uzdignute glave. Nije se pomerio, pa je bila prisiljena da stane tačno ispred njega. Primetila je da je veoma krupan. Dok je stajala ovako blizu, osećala se sitnom pored njegove čvrste, nepokolebljive snage. Ogasta skupi hrabrost.

„Valjda ne nameravate da me sprečite da se vratim u svoju odaju, milorde?“

Grejston lagano podiže obrve. „Ne bih želeo da se vratite gore bez onoga po šta ste došli.“

Ogasti su se usta osušila. *On nikako ne može znati za dnevnik Rozalind Morisi.* „Slučajno sam već prilično pospana, milorde. Mislim da mi ipak neće trebati nešto za čitanje.“

„Čak ni ono čemu ste se nadali da ćete naći u Enfildovom stolu?“

Ogasta se naljuti kao ris. „Kako se usuđujete da kažete da sam pokušavala da otključam pisaći sto lorda Enfilda? Rekla sam vam, moja ukosnica je slučajno zapela u bravi kad je pala.“

„Dozvolite meni, gospođice Balindžer.“ Grejston iz džepa ogrtača izvadi komad žice i uvuče ga u bravu stola. Začuo se jedva čujan, ali sasvim jasan *škljocaj*.

Ogasta je zapanjeno gledala dok je otvarao gornju fioku i proučavao njen sadržaj. Zatim je ležerno mahnuo rukom, pozivajući je da potraži ono što želi.

Oprezno je gledala grofa, nekoliko napetih sekundi grickala je donju usnu, a zatim se žurno sagnula i počela da pretura po fioci. Malu knjigu uvezenu u kožu našla je ispod nekoliko listova papira. Odmah ju je zgrabila.

„Milorde, ne znam šta bih rekla.“ Ogasta je stezala dnevnik pogledavši Grejstona u oči.

Grofove oštre crte lica činile su se još strožim na treperavoj svetlosti sveće. Ni po kojim merilima nije lep muškarac, ali ga je ona smatrala neobično privlačnim od trenutka kad ju je stric upoznao s njim na početku sezone.

Nešto u njegovim dalekim sivim očima izazivalo je u njoj želju da pruži ruku ka njemu, premda je znala da joj na tome verovatno ne bi bio zahvalan. Znala je da deo privlačnosti sigurno ne može biti ništa više nego obična ženska radoznalost. Osećala je da duboko u tom čoveku postoje zatvorena vrata, a ona je želela da ih otvori. Nije znala zašto to želi.

On zapravo uopšte nije njen tip. Po svemu bi trebalo da joj deluje kao krajnje dosadan. Umesto toga, smatrala ga je opasno uznemiravajućom zagonetkom.

Grejstonova gusta, tamna kosa bila je prošarana srebrom. Bio je srednjih tridesetih godina, ali čovek mu je lako mogao dati četrdeset, ne zbog mekoće njegovog lica ili tela; upravo suprotno. Iz njega je zračila čvrstina i ozbiljnost, što je ukazivalo na previše iskustva i previše znanja. Shvatila je da je to neobično držanje za klasičnog naučnika. Još jedan deo zagonetke.

Dok ga je posmatrala u odeći za spavanje, postalo je još jasnije da su širina Grejstonovih ramena i vitko čvrsto telo prirodni i da ništa ne duguju krojaču. Posedovao je prikrivenu otmenost grabljivca, a to je kod nje izazivalo neobična osećanja. Nikad ranije nije upoznala muškarca koji je na nju imao takvo dejstvo.

Nije razumela zašto je on tako privlačni. Bili su potpuna suprotnost po temperamentu i ponašanju. U svakom slučaju, bila je sigurna da je sve to sasvim uzaludno. Senzualno ushićenje, drhtaj uzbuđenja koji je vibrirao duboko u njoj kad god bi se našla u njegovoj blizini, osećanje teskobe i čežnje koje je imala kad bi s njim razgovarala, sve to nije značilo ništa.

Njeno duboko uverenje da je Grejston upoznao gubitak, baš kao i ona, i saznanje da mu je potrebna ljubav i smeh da bi iz njegovih očiju nestale prazne, hladne senke, uopšte nije važno. Dobro je poznato da Grejston traži buduću ženu, ali Ogasta je znala da ne bi u obzir uzeo ženu koja bi mogla da poremeti njegov pažljivo uređen život. Ne, izabrao bi sasvim drugačiji tip žene.

Čula je glasine i znala je da grofu treba žena. Pričalo se da, budući da je tako metodičan čovek, ima spisak i da su njegova merila veoma visoka. Govorilo se da svaka žena koja želi da se nađe na njegovom spisku mora biti uzor ženskih vrlina. Mora biti besprekorna: ozbiljnog uma i temperamenta, dostojanstvenog držanja i ponašanja i bez ikakvog traga bilo kakvih glasina o njoj. Ukratko, Grejstonova nevesta trebalo bi da bude uzor pristojnosti.

Tip žene koja ni u snu ne bi usred noći preturala po domaćinovom stolu.

„Pretpostavljam“, promrmlja grof, posmatrajući malu knjigu u Ogastinoj ruci, „da je bolje što manje reći. Vlasnica tog dnevnika je vaša bliska prijateljica, mislim?“

Ogasta uzdahnu. Sad više nije imala šta da izgubi. Beskorisno je i dalje da tvrdi kako je nedužna. Grejston očigledno o ovoj noćnoj pustolovini zna mnogo više nego što bi trebalo.

„Da, milorde, jeste.“ Ogasta je podigla bradu. „Moja prijateljica je napravila glupu grešku i u svom dnevniku pisala o određenim pitanjima koja se tiču njenog srca. Kasnije je zažalila zbog tih emocija kad je otkrila da muškarac o kojem je reč nije isto toliko iskren u svojim osjećajima.“

„Taj muškarac je Enfield?“

Ogasta čvrsto stisnu usne. „Odgovor na to je očigledan. Dnevnik je ovde u njegovom stolu, zar ne? Lord Enfield je možda prihvaćen u najvažnijim salonima zahvaljujući svojoj tituli i junačkim delima tokom rata, ali bojim se da je nitkov dostojan prezira kad je reč o ophođenju prema ženama. Dnevnik moje prijateljice je ukraden

odmah pošto što mu je rekla da ga više ne voli. Verujemo da je podmićena jedna sobarica.“

„Mi?“ tiho ponovi Grejston.

Ogasta je ignorisala prikriveno pitanje. Sigurno mu neće sve ispričati. Pogotovo ne misli da mu objašnjava kako je sredila da se ovog vikenda nađe na Enfieldovom imanju. „Enfield je mojoj prijateljici rekao da namerava da zatraži njenu ruku i da će iskoristiti sadržaj dnevnika kako bi je prisilio na pristanak.“

„Zašto bi se Enfield trudio da ucenom natera vašu prijateljicu na brak? On je ovih dana veoma omiljen među damama. Čini se da su sve one opčinjene njegovim pričama o akcijama koje je izveo kod Vaterloa.“

„Moja prijateljica je naslednica velikog bogatstva, milorde.“ Ogasta slegnu ramenima. „Priča se da je Enfield prokockao veliki deo svog nasledstva otkako se vratio s kontinenta. On i njegova majka su očigledno odlučili da mora da se oženi radi novca.“

„Shvatam. Nisam znao da se vest o Enfieldovim gubicima tako brzo proširila među pripadnicama lepšeg pola. On i njegova majka su se svim silama trudili da to zadrže u tajnosti. Ova velika kućna zabava je dokaz toga.“

Ogasta se značajno nasmešila. „Da, pa, znate kako je to kad muškarac počne da traži tačno određenu vrstu neveste, milorde. Glasine o njegovim namerama stižu pre njega, a one inteligentnije koje su potencijalni plen to znaju.“

„Da li želite, kojim slučajem, da nešto kažete o mojim namerama, gospođice Balindžer?“

Ogasta je osetila vrelinu u svojim obrazima, ali nije ustuknula pred njegovim hladnim pogledom, punim neodobravanja. Na kraju krajeva, Grejston je uvek gleda s neodobravanjem kad s njom razgovara.

„Kad već pitate, milorde“, odlučno će ona, „mogu vam reći kako je dobro poznato da tražite vrlo određenu vrstu žene s kojom ćete sklopiti brak. Čak se priča da imate spisak.“

„Fascinantno. Kažu li ko je na mom spisku?“ Zurila je u njega. „Ne. Čuje se samo da je reč o veoma kratkom spisku. Ali pretpostavljam da je to razumljivo kad čovek razmisli o vašim zahtevima, za koje se govori da su veoma strogi i određeni.“

„Ovo postaje sve zanimljivije. Koji su tačno moji zahtevi kad je reč o mojoj budućoj ženi, gospođice Balindžer?“

Ogasta je poželela da je držala zatvorena usta. Ali razboritost nikad nije bila jedna od jačih osobina Balindžera koji potiču s nortamberlenske strane porodice. Nepromišljeno je nastavila: „Priča se da, poput Cezarove žene, vaša nevesta mora biti van svake sumnje na svaki način ozbiljna žena izuzetno rafiniranog senzibiliteta. Uzor pristojnosti. Ukratko, milorde, vi tražite savršenstvo. Želim vam sreću.“

„Prema vašem prilično oštrom tonu, imam utisak da mislite kako neće biti lako naći zaista besprekornu ženu.“

„Zavisi od toga kako definišete reč besprekorna“, ljutito odbrusi Ogasta. „Prema onome što sam čula, vaša definicija je neobično stroga. Malo je žena koje su stvarno besprekorne. Veoma je dosadno biti besprekoran, znate. Zaista, gospodine, imali biste malo duži spisak kandidatkinja kad biste tražili naslednicu, kao lord Enfile. A svi znamo da naslednica stvarno malo ima.“

„Nažalost, ili na sreću, zavisi od toga kako ko gleda na situaciju, meni slučajno nije potrebna naslednica. Zbog toga mogu da postavim druga merila prihvatljivosti. Međutim, čudi me vaše poznavanje mojih ličnih stvari, gospođice Balindžer. Čini se da ste veoma dobro informisani. Smem li da pitam kako ste došli do svih tih pojedinosti?“

Sigurno mu neće reći za *Pompeju*, ženski klub oko čijeg je osnivanja pomogla i koji je neiscrpno vrelo glasina i informacija. „U gradu nikad ne nedostaje glasina, milorde.“

„Vrlo istinito.“ Grejston zamišljeno skupi oči. „Glasine su česte kao i blato na londonskim ulicama, zar ne? Sasvim ste u pravu kad

pretpostavljate da bih radije uzeo ženu koja za sobom neće vući mnogo repova.“

„Kao što sam rekla, milorde. Želim vam sreću.“ Veoma ju je deprimirala Grejstonova potvrda svega što je čula o njegovom neslavnom spisku. „Samo se nadam da nećete zažaliti zbog postavljanja tako visokih merila.“ Čvršće je stisnula dnevnik Rozalind Morisi. „Ako biste me izvinili, želela bih da se vratim u svoju sobu.“

„Svakako.“ Grejston nagnu glavu, krajnje pristojno koraknu u stranu i dopusti joj da prođe između njega i Enfieldovog stola.

Ogasti je laknulo, te je brzo zaobišla veliki sto i požurila pored grofa. Bila je i te kako svesna intimnosti njihove situacije. Grejston, obučen za jahanje ili svečan bal, dovoljno je impresivan da zaokupi svu njenu pažnju. Grejston obučen za spavanje jednostavno je previše za njena neposlušna čula.

Prošla je polovinu sobe kad se setila nečeg veoma važnog. Stala je i okrenula se prema njemu. „Gospodine, moram da vam postavim jedno pitanje.“

„Da?“

„Hoćete li se osećati obaveznim da pomenete lordu Enfieldu ovaj neprijatan događaj?“

„Šta biste vi uradili da ste na mom mestu, gospođice Balindžer?“ suvo upita Grejston.

„O, ja bih sigurno džentlmenski ćutala o tome“, brzo će Ogasta. „Na kraju krajeva, na kocki je dobar glas jedne dame.“

„Kako istinito. I ne samo dobar glas vaše prijateljice. Vaš je večeras podjednako ugrožen, nije li tako, gospođice Balindžer? Nesmotreno ste se poigrali najdragocenijim draguljem u kruni jedne žene, svojim ugledom.“

Proklet bio taj čovek. Zaista je arogantan. Previše pompezan. „Sasvim je tačno da sam večeras reskirala, milorde“, reče svojim najhladnijim tonom. „Morate imati na umu da sam poreklom iz porodice Balindžer iz Nortamberlenda, a ne iz Hempšira. Ženama iz mog dela porodice nije previše stalo do društvenih pravila.“

„Ne mislite da su svi ti propisi osmišljeni radi vaše zaštite?“

„Ni slučajno. Ta pravila su smišljena da bi muškarcima bilo udobnije i ni zbog čega drugog.“

„Ne bih se složio s vama, gospođice Balindžer. Postoje trenuci kad su društvena pravila veoma neprijatna za muškarca. Verujte mi, ovo je jedan od takvih trenutaka.“

Nesigurno se namrštila, a zatim je odlučila da pređe preko te zagonetne primedbe. „Gospodine, poznato mi je da ste u izvrsnim odnosima s mojim stricem i ne bih želela da budemo neprijatelji.“

„Sasvim se slažem. Uveravam vas da nemam ni najmanju želju da budem vaš neprijatelj, gospođice Balindžer.“

„Hvala vam. Uprkos tome, moram vam otvoreno reći da vi i ja imamo veoma malo zajedničkog. Sasvim smo različiti kad je reč o temperamentu i sklonostima, što ćete sigurno priznati. Vi ste muškarac kog će uvek vezivati pitanja časti i pristojnog ponašanja, kao i sva ona sitna dosadna pravila koja vladaju društvom.“

„A vas, gospođice Balindžer? Šta će vas vezati?“

„Baš ništa, milorde“, otvoreno će Ogasta. „Nameravam da živim punim životom. Ja sam ipak poslednja pripadnica loze Balindžera iz Nortamberlenda. A žena nortamberlenskih Balindžera radije bi pomalo rizikovala nego se zakopala pod teretom gomile veoma dosadnih vrlina.“

„Ma hajde, gospođice Balindžer, razočarali ste me. Zar niste čuli da je vrlina sama sebi nagrada?“

Namrštila se, neodređeno sumnjajući da je možda zadirkuje. Tada je samu sebe uverila da je to malo verovatno. „Videla sam veoma malo dokaza u prilog tom tvrđenju. Dakle, molim vas, odgovorite na moje pitanje. Hoćete li osećati obavezu da kažete lordu Enfildu za moje večerašnje prisustvo u njegovoj biblioteci?“

Posmatrao ju je zagonetnim pogledom, zavukavši ruke duboko u džepove ogrtača. „Šta vi mislite, gospođice Balindžer?“

Vrhom jezika je dotakla donju usnu, a zatim se polako nasmešila. „Mislim, milorde, da ste sasvim zapleteni u mrežu sopstvenih

pravila. Enfildu ne možete reći za večerašnje događaje, a da ne prekršite sopstveni kodeks ponašanja, zar ne?“

„Sasvim ste u pravu. Enfildu neću reći ni reči. Ali imam svoje razloge za ćutanje, gospođice Balindžer. A kako vi ne znate te razloge, bilo bi pametno da ne donosite nikakve zaključke.“

Nakrivila je glavu, pomno razmišljajući o tome. „Razlog vašeg ćutanja je obaveza koju imate prema mom stricu, zar ne? Vi ste njegov prijatelj i ne biste želeli da ga dovedete u neprijatnu situaciju zbog mojih večerašnjih postupaka.“

„To je malo bliže istini, ali nije reč samo o tome, nikako.“

„Pa, bez obzira na razlog, zahvalna sam vam.“ Ogasta se ozareno osmehnula kad je shvatila da je sigurna, isto kao i njena prijateljica Rozalind Morisi. Zatim je odjednom shvatila da treba odgovoriti na još jedno važno pitanje. „Kako ste znali šta večeras ovde planiram, milorde?“

Sad se Grejston osmehnuo. Učinio je to neobičnim pokretom usana od kojeg je Ogasta osetila kako se njenim telom širi uzbuna nalik na groznicu.

„Uz malo sreće, gospođice Balindžer, to će vas pitanje neko vreme noćas držati budnom. Dobro razmislite o tome. Možda će vam biti od koristiti razmišljanje o činjenici da su tajne jedne dame uvek na udaru glasina i tračeva. Zbog toga mudra mlada žena ne bi smela da reskira onako kako ste vi to večeras uradili.“

Ogasta se ozlojeđeno namršti. „Trebalo je da znam da ne smem da vam postavim takvo pitanje. Očigledno je da se neko tako nadmen ne može obuzdati od davanja prekornih lekcija u svakoj prilici. Ali ovog puta ću vam oprostiti jer sam zahvalna na vašoj pomoći i ćutanju o ovome večeras.“

„Nadam se da ćete i dalje osećati zahvalnost.“

„Sigurno hoću.“ Ogasta impulsivno požuri nazad ka piscem stolu i zaustavi se tačno ispred njega. Podiže se na prste i lagano ga ovlaš poljubi u ivicu njegove čvrste vilice. Grejston je stajao poput

kamena. Znala je da ga je verovatno potpuno šokirala, pa nije mogla da obuzda tihi smeh. „Laku noć, milorde.“

Ushićena sopstvenom smelošću i uspehom svog pohoda u biblioteku naglo se okrenula i potrčala prema vratima.

„Gospođice Balindžer?“

„Da, milorde?“ Zaustavila se i još jednom okrenula prema njemu, nadajući se da u senkama neće videti kako joj je lice porumenelo.

„Zaboravili ste da ponesete sveću. Biće vam potrebna dok se budete peli stepenicama.“ Podigao je sveću i pružio je prema njoj.

Ogasta je oklevala, a zatim se vratila do mesta gde je stajao i čekao je. Bez reči mu je istrgnula sveću iz ruke i žurno izašla iz biblioteke.

Bilo joj je drago što nije na njegovom spisku mogućih nevesta, besno je govorila sebi dok je jurila stepenicama i hodnikom do svoje sobe. Žena iz porodice Balindžer iz Nortamberlenda nikako se ne bi mogla vezati za tako staromodnog, nepopustljivog čoveka.

Čak i bez naglašenih razlika u njihovim temperamentima, imaju veoma malo zajedničkih interesovanja. Grejston je priznati lingvистa i poznavalac klasika, baš kao i njen stric, ser Tomas Balindžer. Grof se posvetio izučavanju drevnih Grka i Rimljana i pisao je impozantne knjige i rasprave koje su ljudi, koji su se u to razumeli, dobro prihvatili.

Da je Grejston jedan od uzbudljivih mladih pesnika čija su varena dela i vrele oči trenutno u modi, Ogasta bi razumela zašto je tako fascinirana njime. Ali on uopšte nije takav pisac. Piše dosadna dela s naslovima kao što su *Diskusija o nekim elementima u Tacitovoj istoriji* i *Rasprava o izabranim delovima Plutarhovog života*. I jedno i drugo nedavno je objavljeno uz velike pohvale kritike. Ona je i jedno i drugo, iz nekog nepoznatog razloga, od početka do kraja pročitala.

Ogasta je ugasila sveću i tiho ušla u sobu koju je delila s Klauđijom. Na prstima je prišla krevetu i skinula kućnu haljinu. Na mesečini koja je prodirala kroz pukotinu između teških draperija videla se njena usnula rođaka.